

MỤC GHẺ NÓI TIẾNG NGƯỜI

Diệu Tuyệt

Truyền thuyết kể rằng:

Vào đời Đường bên Trung Hoa thời vua Đường Ý Tồn, có Thiền sư Trí Huyền là một vị cao tăng đắc đạo.

Khi Trí Huyền đến chùa An Quốc thì đạo đức của Ngài vang ra khắp nơi. Vua Ý Tồn thân hành đến nghe pháp, mời Trí Huyền về triều và phong cho làm Quốc sư hiệu là Ngô Đạt, nhân đó vua ban cho ngài một cái tòa ngồi bằng gỗ trầm hương. Lúc đó Ngô Đạt Quốc sư thấy mình còn trẻ mà được nhà vua ưu đãi nên ông sinh ra niệm kiêu mạn... Trong khi ông bước lên tòa trầm hương thì chân ông vướng phải thớ gỗ làm thành vết trầy. Vết trầy này càng ngày càng sâu quắm vô vàn làm thành mặt người, hành hạ ông rất là đau đớn khổ sở... nhứt là lúc nó đòi ăn thịt.

Vì là quốc sư thì không biết bao nhiêu là thầy hay thuốc giỏi kể cả ngự y cũng phải bó tay không có cách nào chữa trị được... Ông bị vết thương hành hạ đau đớn đến cùng cực, chợt ông nhớ ra lúc còn thiếu thời chưa hiển đạt ông có gặp gỡ một vị tăng cùi ở đất kinh sư trong một ngôi chùa nọ, ai cũng nhờm gớm chỉ có ông là người gần gũi hỏi han giúp đỡ. Khi chia tay nhà sư cùi vì quá cảm kích phong thái của Ngô Đạt nên mới dặn dò: “Ông có tướng rất là tốt, đường tương lai sẽ được thành đạt hiển vinh, nhưng ông sẽ gặp một tai nạn nếu không giải quyết được thì hãy đến triền núi Cửu Lũng tại Bành Châu tìm tôi (chỗ tôi ở có hai cây tùng làm dấu) tôi sẽ giúp cho”.

Nhớ lời nói khi xưa Ngô Đạt quân sư cho quân lính cán ông đến đó, ông gặp ngay vị tăng cùi trước kia bây giờ đã hết bệnh.

Vị Tăng đó bảo Ngô Đạt ra suối giải oan phía sau núi múc nước để rửa vết thương vì đây là món nợ máu đã oan kết nhiều đời trước.

Ngô Đạt vừa đưa tay khoát nước, khi nước vừa chạm

vào mục gھے, ông đau đớn quá nên ngất đi thì ông nghe mục gھے lên tiếng nói là: “Ông là Quốc Sư ông học rộng nghe nhiều, đã từng đọc sách thánh hiền chắc ông biết chuyện Triệu Thố và Viên Ân chứ?”

- Ngô Đạt trả lời: “Biết”

Mục gھے nói tiếp: “Ông là Viên Ân, tôi là Triệu Thố, mười đời trước, ông cáo gian cho tôi bị chết, tôi thù ông gھے lắm, tôi luôn luôn theo ông như bóng với hình để trả món nợ máu này. Nhưng mười đời sau ông luôn luôn làm cao tăng tinh nghiêm giới luật, ông giữ tâm rất kỷ, tôi không có cách nào báo oán ông được! Nay vì ông được nhà vua yêu chuộng nên khỏi tâm danh lợi làm tổn giới đức do đó mà tôi gá vào để báo oán ông. Nay nhờ vị Bồ Tát hóa thân đó hóa giải, cộng với sự chân thành sám hối của ông, tôi bỏ qua mọi ân oán cũ, nhưng cho ông thấy rằng nhân quả không sai”.

Vừa khi đó thì Ngô Đạt quốc sư chợt tỉnh lại ông thấy mục gھے đã liền mặt kéo da non.

Ngô Đạt nghĩ đến nỗi oan trái đã bao đời nếu không gặp thánh nhân thì do đâu mà khỏi được!

Vì cảm niệm cái ơn tế độ lạ lùng nên Ngài mới thuật ra Pháp Sám. Đó là bộ Từ Bi Thủy Sám ba quyển để lễ tụng đêm ngày sau khi lành bệnh. □

** Ý chánh của bài này là dùng nước Tam Muội rửa sạch nghiệp oan khiến nên mới đặt tên là Thủy Sám.*

